
Palmesøndag

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Palmesøndag	4
Palmesøndag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Palmesøndag

Palmesøndag

Prædikedag Palmesøndag

Prædikedato 06. april 1941

Prædiketekst Matthæus 21,1-9

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P060441-01

Kilde (Ved Babylons Floder, 5-11)

Palmesøndag.

Vi begynder med en Børnegudstjeneste.

Kære Børn, synes I ikke, det var en prægtig Historie? Det er næsten, lige som vi har været i Biografen. Tænk, at Jesus var saa mægtig, at han bare kunde sende Bud til en Mand, han havde Brug for hans Heste. Saa gav Manden dem fra sig uden at kny. Der er maaske nogen af jer, hvis Far har en Bil hjemme i Garagen og kan huske tilbage til gamle Dage, da saadan en Indretning var til at køre med. Tænk, om der saa en Dag var kommen en vildfremmed Chauffør og havde sagt: Jeg napper lige Vognen til en Tur op i Nordsjælland. Den var jeres Far vist ikke gaaet med til. Og Heste er det endnu risikablere at betro i fremmede Hænder; de skal helst behandles paa en ganske bestemt tilvant Maade for ikke at blive kulrede. Ja, nu var det Æsler; men de er bare værre endnu. Men Jesus var saa mægtig, at naar Manden gjorde Vrøvl, og Disciplene saa sagde, at det var *ham*, der havde Brug for dem, saa havde Manden slet ikke mere at skulle have sagt. Saa trækker Disciplene af med Aseninden, det er altsaa Æselshoppen eller Hunæslet, eller hvad vi nu vil kalde det, og se det lille Føl! det traver nok saa flinkt ved Siden af. Det vil skam ogsaa holde Indtog i Jerusalem. Og Moderen slaar med Ørene og tænker: Det er, som det skal være: vi skal have Børnene med.

Hvor kan det nu være, at Jesus gjorde saadan et Nummer ud af sin Rejse til Jerusalem? Det ligner ham egentlig ikke. Han var i det store og hele en beskeden Mand. Og dette her med, at noget skal tage sig ud i det ydre, det var han ikke saa interesseret i, selv om han altid gik pænt klædt og godt nok forstod at holde paa Værdigheden. Han var ikke Dus med alle og enhver. Men han var det, vi kalder for *ægte*. Og den, der er ægte, behøver ikke at trække i Uniform, for at Folk skal kunne se, hvem han er. Derfor hører vi heller aldrig om Jesus, at han “optraadte”; nej, han var bare den, han var. Alligevel, her i Dag, her er han jo med i et Skuespil. Hvorfor gaar han ikke stiltørdigt ind i Byen? hvorfor kommer han ridende og tager mod Hyldest og vækker Postyr?

Jo, det skal jeg sige jer. Det var der en Mening med. Det skulde betyde noget.

Her hos os, i jert og mit Folk, gik der i gamle Dage — det var dengang, da et stort Stykke af vort gamle Land, hele Sønderjylland, ikke var hjemme hos os — men da gik der altsaa et Sagn om, at engang skulde den danske Konge paa en hvid Hingst — hvid det er Fredens Farve — ride over Grænsen og hente vor Landsdel hjem til Riget igen. Da Dagen virkelig kom til, at Kongen kunde gøre det, og, kære det var *vor* Konge, ham, vi nu har, det har han oplevet! ja saa kan I jo nok allesammen forstaa, at vi sørgede for, at Hingsten blev en hvid en.

Dernede, hvor Jesus havde sit Fædreland, der gik der ogsaa en gammel Fortælling i Folket: naar Landet i lang Tid ingen Konge havde haft og trængte til en, saa skulde han nok saa beskeden komme ridende paa en Æselshoppe ind til Jerusalem. Den gamle Sang, som alle Børn dernede kendte, lige saa godt som I kender f. Eks. Jeg elsker de grønne Lunde, den lød saadan: Se, din Konge kommer til dig, Jerusalem, sagtmødig og ridende paa et Æsel, paa et Trældyrs Føl.

Det var derfor, Jesus bar sig saadan ad i Dag, som han gjorde. Han vilde sige det til alle Folk i Byen: Se, nu gaar det i Opfyldelse, nu er Tiden inde, Kongen, I venter paa, og som er lovet jer, her er han, det er mig.

Naada! det kan nok være, de blev glade.

Det er vel ogsaa nok et kønt Syn at se ham komme ridende der.

Tænk, om han nu var kommen paa en Panservogn. Eller bare paa en fnysende tumlende Stridshingst, der havde traadt Børnenes Tær i Stykker. Jeg ved godt, I synes, I Drengene, at det havde været flot ogsaa, men jeg synes nu, at der er Stridshingste og Strid nok i Verden. Jeg ser mig saa glad paa denne Mand, der paa engang er saa stilfærdig og beskeden — og saa kan vi alligevel godt se paa ham, at Konge er han. Det er rigtigt nok. Og Børnene jubler, og Folk synger Alsang, og det lille Føl er alle Vegne paa eengang — der er nogen, der siger, at det Føl er bare med paa Grund af en Trykfejl eller en Fejllæsning i Bibelen, men hvad gør det? naar Folk gør sig mest Umage for det rigtige, gaar det sommetider allerværst; lad os være glade for Trykfejlene, naar der kommer noget godt ud af dem!

Jeg kan huske endnu, da jeg var Barn og boede ude paa Landet, hvordan Palmesøndag var en prægtig Dag for mig. Jeg gik i Kirke som Barn; der foregik vel meget, jeg ikke forstod, men hvad Præsten læste op om, hvad Jesus gjorde og sagde, det forstod man næsten altid, Jesus og Børn har altid forstaaet hinanden. Og naar man gik hjem fra Kirke — og vi havde dejligt langt til Kirke — saa vidste man, hvad den Søndag var for; hver Søndag havde paa den Maade sin særegne Stemning. Palmesøndag var for Jesu Indtog i Jerusalem. Og Lærkerne sang over Agrene, og Foraarsvinden viftede med de lollandske Popler, som var de Palmetræer — aah, Ens lille Hjerter var jo med i det hele, Verden er saa frisk for jer Børn, og Frelseren red paa sit muntre Æsel lige ind i Ens Sind — jo, Søndagen var en helt anden Dag end de andre 6! hvor var det godt, man havde den Frelser, han gjorde Livet helligt.

Helligt, forstaar I, det er saadan søndagsrent og blankt og lystigt, man er saa tindrende glad.

Ja, Smaavenner, her vilde jeg jo helst holdt op med at prædike. Nu har vi det lige saa storartet sammen. Men det gaar ikke; vi maa have det hele med.

For hvis vi ser hen paa Jesus, der sidder paa sin lille Ganger og nikker og smiler, hvis vi rigtig lægger Mærke til ham, saa opdager vi, hvad er det? han ser jo slet ikke glad ud, der er en smertelig Trækning ved hans Øjne. Ved I, hvad jeg tror? det er, fordi han tænker paa noget meget tungt og forfærdeligt, han tænker paa, at i Dag er det Søndag, og paa Fredag, allerede paa Fredag, da vil disse glade Folk raabe paa en helt anden Maade. Nu omringer de ham og vifter og vinker: Velsignet i Herrens Navn være den kommende Mand! Gud i det højeste give dig sin Aand.

Saadanne og mange andre dejlige Ord raaber de til ham. Men paa Fredag vil de raabe: Korsfæst, korsfæst ham!

Det er vel nok tungt at tænke paa. Og hvordan kan det dog gaa til, at de vil det?

Jo, saadan er vi Mennesker. Vi bliver vrede, naar vi ikke faar vor Vilje. Har I nogen Sinde set et Par Kærestefolk? Det kan gaa hedt til, naar de er gode Venner. Men det er ingenting imod, hvis de bliver Uvenner.

Jesus siger i Dag, at han er Konge. En Regering kan eet af to, enten gøre Folkets Vilje eller prøve at faa Folket til at gøre dens.

Naar Jerusalem i Dag raaber Hurra for Jesus, saa er det, fordi de tænker: Nu endelig faar vi en Fører til at skaffe os Hævn og gøre os store og rige, gøre os til et Herrefolk.

Men Jesus han er saa ligeglad med Herrefolk og regner ikke Storhed og Rigdom for noget videre, bare Folk har det, de skal spise, og Hævn vil han slet ikke vide af. Nej, det, han vil lære sit Folk, det er Guds frygt og Menneskeglæde — at tro paa Gud og være tro imod ham og synes godt om Mennesker, endda bedre, jo værre de er, og øve godt imod dem, for hvor er der mange, mange, mange, der trænger til det.

Derfor blev de saa skuffede over den kommende Mand og saa forbitrede paa ham. De havde ikke troet, at det med Æslet betød noget. Men det betød alt. Havde de anet det, var de stillet med en Stridshingst med det samme. Og havde faaet Nej Tak.

Hvad siger I nu, Drengene og Pigerne? Vil I ogsaa have fat i Hingsten? Eller er der ikke nogen af jer, der er blevet saa hengiven til det lille, muntre Æselsføl og dets gode Mor, til den stiltfærdige Herre Jesus, der siger saa lidt over for alle de Herrer af de store Ord i Verden, og dog er Gud den Almægtiges Søn og Konge over det eneste Rige paa Jorden, som aldrig skal forgaa? Er der ikke nogen af jer, der har været til denne Forestilling i Dag, som er blevet saa hengiven til Æslet og ham, der sidder paa det, at I siger til ham: "Du, Herre Jesus, du skal være vor Konge, du skal bare lige sige til os, hvad du vil have os til, og saa skal du se, at vi er til at stole paa."